

[Poul Schlüter.]

Det ville for resten nok føre til, at alle eller næsten alle ankede 14. almindelige vurdering, fordi de jo næppe ganske turde udelukke den mulighed, at man i den periode, der er tale om, blev nødsaget til at sælge den faste ejendom, og så ville det være skæbnesvangert, hvis man havde affundet sig med en 14. almindelig vurdering, som i det konkrete tilfælde var lavere end den handelspris, man vitterlig nu eller senere kan opnå.

Hvad det ville føre til af administrative besværligheder, kan enhver let forestille sig, men det afgørende for mit parti er, at SFs forslag på dette område, så vidt vi kan se, vil føre til en fantastisk statsdirigering og stivhed omkring alt vedrørende fast ejendom. Det ville kræve et meget stort administrationsapparat, og det skulle vi altså kun have i 2 år, uden at man af SFs forslag kan skimte, hvad den endelige, den virkelige løsning af problemerne skal indebære. SFs forslag går jo i princippet blot ud på, at man låser ting fast i denne 2 års periode, hvorimod regeringens forslag på samme område tilsigter, at vi allerede nu begynder på løsningen. Et så rigoristisk forslag som SFs vil kun, tror jeg, kunne fungere i et samfund, der også i øvrigt er socialistisk. Og dér ville det nok heller ikke fungere.

Så vender jeg mig til SFs forslag om kommunernes adgang til lånefinansiering. Man foreslår faste lovregler på dette område. Allerede i december måned klargjorde regeringen jo gennem økonomiministerens omfattende og samlende redegørelse, at regeringen er ganske klar over, at der er afgørende forskel på behandlingen af lånebehov i udviklingskommuner og i de færdige bysamfund. Der er altså allerede redegjort for det synspunkt, at der i behandlingen af kommunernes lånemuligheder må gøres forskel. Det kan vi i mit parti ganske tilslutte os, men vi tror ikke, det er klogt at indføre bindende faste lovregler om denne sag, netop fordi der er så kolossale variationer i kommunernes situation. Spørgsmålet om lånene er jo et spørgsmål både om kommunernes udgiftsbehov og om kommunernes indkomstgrundlag. Disse faktorer kan variere næsten i det uendelige, og vi har svært ved at forestille os, at man i en lovtekst kan give normer, som virkelig gør de sondrin-

ger, der skal til. Vi tror, det kan gøres bedre gennem tilsynsmyndighedernes praktiske politik. Men vi skal naturligvis se nærmere på dette spørgsmål i et udvalg.

Til sidst vil jeg gerne sige, at jeg tror i det hele taget, at forhandlingerne om alle disse sammenhængende økonomiske forhold sker bedst på grundlag af regeringsforslagene.

Folketinget er jo i de sidste uger begavet med dusinvis af forslag til folketingsbeslutning. Det er næsten for let i beslutningsform i en enkel løs hovedsætning at angive, hvorledes et parti ønsker i hundredvis af problemer løst, uden at de i øvrigt bliver det i kraft af det kortfattede forslag til folketingsbeslutning. Disse forslag til folketingsbeslutning er jo næsten lige så lette at skrive som de teoretiske parti programmer. Jeg tror, det ville være farligt, hvis tyngdepunktet i folketingets forhandlinger blev forskudt i retning af det poppede. Hvis oppositionspartierne fortsætter med disse mange, mange forslag til beslutning, så vil det let ske, og der er en fare for, at oppositionspartierne i alt for høj grad koncentrerer sig om at fremsætte disse forslag til folketingsbeslutning, hvor de så heftigt konkurrerer med hinanden om at vise opfindsomhed. Et arbejde, der skal føre til noget, sker nu engang bedst på grundlag af regeringens konkrete, detaljerede lovforslag, som ikke blot er facade, men også har indhold.

Men selvfølgelig må da nu SFs forslag indgå i det fortsatte udvalgsarbejde. Der kan vi foretage en grundigere behandling, end det er muligt i eftermiddag.

Ib Thyregod: Socialistisk folkeparti har her fremsat i alt 11 forslag, 3 lovforslag og 8 forslag til beslutning, alle vedrørende de samfundsøkonomiske problemer, som var til behandling i december på grundlag af økonomiministerens redegørelse. Men ser man på de forslag, som foreligger, lovforslagene, som er detaljeret udformet, og forslagene til folketingsbeslutning, som er mere vagt udtrykt, må man sige, at de kun dækker en del af det samlede samfundsøkonomiske område. Man har fra socialistisk folkepartis side taget enkelte dele ud af den økonomiske situation og stillet sine forslag på disse områder, mens andre områder inden for samfundsøkonomien, der er lige så vigtige, ikke er taget med i disse forslag.